

N:o 68.

Af herrar **Ericsson** i Vallsta och **Sandström**, *om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående sådan ändring af inteckningsförordningen, att aftal om rätt till elektrisk ström från fastighet med vattenfall må kunna i fastigheten intecknas.*

Kungl. förordningen angående inteckning i fast egendom af den 16 juni 1875 medger, som bekant, inteckning allenast för vissa i förordningen angifna rättigheter, nämligen fordran, nyttjanderätt, rätt till afkomst eller annan förmån af fast egendom samt servitutsrätt.

I samma mån våra vattenfall under senare tid börjat tagas i anspråk för anläggande af kraftstationer, har det blifvit allt vanligare, att ägaren af vattenfallsfastigheten med industriidkare och ägare af andra fastigheter träffar aftal om leverans af elektrisk ström för belysning eller drifkraft. Särskildt förekommer det ofta, att vid själfva afsöndringen från ett hemman af ett vattenfall eller del däraf eller utmål för vattenfallet ägaren till stamhemmanet förbehåller hemmanet rätt för framtiden till elektrisk ström för ofvanberörda ändamål, och att den sålunda förbehållna rättigheten utgör en del af den betingade valutan för vattenfallets afhändande. Då en dylik rätt till elektrisk ström eller kraftleverans icke läser kunna hänföras till någon af de rättigheter, för hvilkas säkerhet inteckningsförordningen medger fastställande af inteckning, blir följden, att, om vattenfallsfastigheten öfvergår till annan ägare, denne icke är bunden af det träffade aftalet, hvilket därigenom i många fall kommer att för medkontrahenten blifva värdelöst.

Som emellertid en rättighet af ifrågavarande art i likhet med de flesta af ofvannämnda rättigheter, för hvilka inteckning är medgifven, innebär ett utnyttjande på visst sätt af fast egendom, synes jämväl innehafvaren af dylik rättighet böra beredas enahanda tillfälle att genom inteckning trygga rättighetens bestånd för framtiden. Särskildt synes det ur synpunkten af industriens intresse otillfredsställande, om en industriidkare, som grundat hela sin anläggning på ett ingånget aftal om leverans af elektrisk ström, skulle kunna i följd af vattenfallsfastighetens och kraftanläggningens öfvergång till ny ägare gå förlustig de fördelar, han genom aftalet betingat sig. Detta är så mycket betänkligare, som stora kapital ofta äro nedlagda i dylik industri och möjlighet att från annat håll erhålla den erforderliga elektriska kraften i regel torde saknas, så att industriidkaren finner sig ställd i valet mellan att öfvergå till ångkraft eller betala det godtyckligt stegrade pris, som af nye ägaren till vattenfallsfastigheten kan fordras.

Slutligen må anmärkas, att det äfven ligger i vattenfallsägarens intresse, att aftal af ifrågavarande slag blifva inteckningsbara, enär lättheten att afsätta den elektriska kraften gifvetvis måste blifva större, i samma mån de härom träffade leveransaftal äro för abonnenterna i möjligaste mån tryggande för framtiden.

På grund af hvad här ofvan anförts, hemställa vi vördsamt,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta utarbeta och förelägga Riksdagen förslag till sådan ändring af inteckningsförordningen, att aftal om rätt till elektrisk ström från fastighet med vattenfall må kunna i fastigheten intecknas.

Stockholm den 25 januari 1909.

Johan Ericsson.

Gust. Sandström.
